

УОЛТ УИТМАН

ПЕСЕН ЗА МЕН САМИЯ

Превод от английски: Владимир Свинтила, 1992

chitanka.info

1.

*Аз чествам себе си, възпявам себе си,
което аз приемам, ще приемете и вие!
Защото всеки атом, който ми принадлежи,
принадлежи и вам!*

*Безделнича и каня своята душа,
лежа, безделнича удобно, наблюдавам копие трева.*

*Езикът ми и всеки атом от кръвта ми са направени
от тая пръст, от този въздух,
роден съм тука от родители,
родени също от родители, родени тук,
на тридесет и седем в съвършено здраве почвам
надявайки се да не спра, доде съм жив.*

*Вярванията и школите са отменени.
Да се отдръпнеш малко настрани ти стига, за да
разбереш
какво са, но те и никога не се забравят.
Аз приютявам за добро и зло, аз позволявам да
говори
всичко и по всеки повод природата,
невъзпрепятствана,
с първичната си сила и енергия.*

2.

*Къщите и помещенията са пълни със ухания,
рафтовете цели са в ухание,
аз възхвалявам аромата, зная го, обичам го,
дестилатите и мене биха упоили, но няма да
допусна.*

Атмосферата не е парфюм,
тя няма вкус на дестилат тя е без мирис,
тя е завинаги на устните ми, аз съм влюбен в нея,
ще ида там на пейката, в леса, ще бъда негримиран
и оголен,
лудея по това да съм във досег със самия себе си.
Перата на моя собствен дъх, ехото, шуртенето,
жужащото шептене, коренът на любовта,
копринената нишка,
разклоненията на лозата, мойто вдишване и моето
издишване,
пулсирането на сърцето ми, минаващата кръв
и въздуха през дроба ми, мирис на зелени листи
и на сухи листи върху брега и върху тъмнобагрени
скали,
и на сено във сеновала, звукът на моите ругатни,
на моя глас, понесен върху вихрите на ветровете,
няколко едвам положени целувки, няколко прегръдки,
обхващането на ръцете, игра на светлини и сенки
във дърветата додето гъвките клони се
полюшват
радостта да бъдеш сам сред бързащите вън на
улицата
или на полетата, или по склоновете на хълмистата
земя,
усещането, че си здрав и трелите на пладне,
песента ми като се пробуждам и посрещам
слънцето.

Значат ли за теб хиляда акра много?

Значи ли за теб земята много?

Толкова ли дълго си се упражнявал да четеш и
пишеш?

Толкоз пи си бивал горд, че си успял

да вникнеш във значението на поемите?

Спри с мене този ден и тази нощ и ти ще имаш
източника
във ръце на всичките поеми, ще имаш благото на
слънцето
и на земята (има още милиони всякакви
слънца!),
ти няма вече да приемаш нищо чуто през плета,
няма с погледа на мъртвия да гледаш,
няма да се храниш с призраци във книги,
ти няма с моите очи да гледаш,
нещата няма ти чрез мен да възприемаш,
ще слушаш всичко идещо от всичките страни
и ще го прецеждаш през себе си самия.

3.

Чух разговарящите за какво говорят,
чух разговора за началото и края —
аз не говоря за началото и края!

Никога е нямало тъй много докторати, колкото
сега,
и не е имало тъй много младост или старост,
колкото сега,
и няма никога да има съвършенства повече
отколкото сега,
и повече небе и ад отколкото сега.

Подтици и подтици, и подтици!
Вечно тласкащи към продължението на света.
От неяснотата се явяват насрещни равните ѝ
винаги
материя и пръст, и винаги и пол,
винаги сплетение на идентичности, винаги
разграничение,
винаги порода на живот.

Но да изтънчваме нещата няма смисъл,

учените и неуките го чувстват.
Уверен като сигурното, най-уверен, здрав в
отвесите,
вклинен в гредите, здрав като кон, любвеобилен,
мъничко надменен, електричен —
и аз, и таз мистерия сме тук.

Яснота и нежност са душата ми,
яснота и нежност и във всичко, дете не е
моята душа.

Едното липсва ли — и двете липсват,
невиденото е доказано от виденото, додето
стане то
невидимо и иска доказателства на свой ред.

В докосването с най-доброто,
в отделянето му от злото векът спори с века.
Понеже зная съвършената пригодност
и единодушието на нещата, додето спорят те
—
мълча, отивам да се къпя, да се възхитя от себе си
самия.

Добре дошъл е всеки орган мой
и всеки атрибут на всеки здрав и чист човек.
Ни инчът, ни частица някаква от инча не е по-нисша
и никоя от тях не бива да е по-приета от
останалите.

Доволен съм — аз виждам, аз танцувам, смея се и
пея
додето моята другарка по легло, извила се и влюбена
дълбоко спи и си отива при надничането на деня
с крадливи стъпки, и ми оставя кошници покрити с
бели
кърпи,

които карат къщата да се издуе с тяхното обилие,
дали ще трябва да се колебае и да ги възприема,
и на очите си да заповядам подире и да се не взират,
да се отклонят от пътя, и трябва ли веднага да
пресметна
и до стотинката да изчисля най-точно
стойностите
на едното и на двете, за да се убедя кое е по-голямо?

4.

Обграждат ме туристи и просители,
хората, които срещам, ефектите от ранното ми
съществуване,
районът и градът, които обитавам, или нацията,
най-новите събития, изобретенията, акционерни
дружества
и авторите (млади или стари), храната, облеклото
ми,
съдружниците, възгледите ми и комплиментите,
дългът ми,
действителното или мнимо
безразличие на някоя жена, която любя,
болестта на някого от близките ми или моя,
лошата постъпка,
загубата или липса на пари, депресии и екзалтации,
битки, ужасът в братоубийствени войни,
треската от новостите, хвърлили ни в недоумение
и подходящите събития — туй всичко идва всеки ден
и всяка нощ при мен и си отива пак,
но всичко туй не съм Самият Аз.

Встрани от тегленето
и от блъскането е застанало това, което съм,
стои развеселено, самодоволно, състрадателно,
незаето и невинно, надолу гледа, изправено е
или се подпира на една ръка върху недоловим,

но сигурен покой, извило е глава встрани със
любопитство,
за да види туй, което следва, и вътре е,
и вън е от играта, удивено е от нея.
Назад поглеждам към ония дни,
когато се потяха в моя глас лингвисти и
съперници.
Аз нямам подигравки, нито аргументи —
аз свидетелствам и чакам.

5.

Аз вярвам в теб, душа —
другото ми Аз пред теб не бива да се принизява,
и ти пред него също тъй не бива да се принизяваш.

Бездействай с мен върху тревата,
освободи от спазми глътката си,
не думи, нито музика, ни рими искам аз,
ни нрави, нито лекции, ни най-доброто,
само тананикане обичам,
глухия ти глас със неотворени уста.

Припомням си, веднъж лежахме
сред едно такова лятно и прозрачно утро,
главата си постави пряко на бедрата ми,
към мене с нежност се обърна,
разтвори ризата ми и потопи език в съблеченото ми
сърце,
докато стигна моята брада, докато краката
ми достигна.

В мен бързо се роди и се разпростря покоят и
познанието,
които превъзхождат всички доводи на този
свят
и зная, че ръката Божия е мое утешение,
и зная, че божественният дух е брат на моя

и знам, че всички хора, досега родени,
мои братя са и че жените мои са сестри или
любовници,
че корабният кил на Сътворението е любов,
е че безброй са листенцата, клюмналите и
изправените,
във полето, и мравките кафяви сгушени под тях,
и мъхестите струпеи върху оградата,
изядена от червеи, с камъни затрупана,
с бърз обрасла, с репейте, с кучешкото грозде.

6.

Едно дете попита: „Що е туй трева?“ като ми
даде пълна шепа.

Как можех да отвърна на детето: „Аз също тъй не
зная що е тя!“

Аз мисля, че е знамето на мойта разположеност,
тъкано от материята на зеленото, изпълнено с
надежда.

Или допускам, че е Божията носна кърпа,
напарфюмирай дар и спомен, някак си нарочно
изтърван,
със името на собственика някъде във крайчеца,
така, че някак си да видим и да кажем чия е
тя.

Аз предполагам, че тревата е сама дете,
родено от растителния свят.

Аз предполагам, че е йероглифен знак, един и същ,
и означава туй: „Растежът е еднакъв
и в широки, и във тесни площи!“,

расте трева сред черни хора и сред бели,
канадци, люде от Вирджиния, конгресмени, негри —
на тях еднакво давам и еднакво получавам.

Сега тревата ми се струва хубава

и неподстригана коса от някой гроб.

*Аз нежно ще си служа с твойта къдрица, трева,
може би ти никнеш от гръдта на млади хора,
може би ако аз приживе ги знаех, щях да ги обичам,
може би ти никнеш върху стари хора,
върху отрочета отнети веднага от майчините
скути,
и ти си тука майчиният скут.*

*Тази трева е твърде тъмна,
за да расте от белите глави на стари майки,
по-тъмна от безцветните бради на старите мъже,
тъмна, за да расте от бледорозовите стрехи на
устата.*

*Най-сетне виждам толкова говорещи езици,
и виждам, че не раснат те от стрехите на устните
за нищо.*

*Бих искал да съм в състояние да превода тези
внушения
за младите жени или мъже, които са умрели,
тези внушения за възрастни мъже и майки,
за отрочетата, грабнати от майчиния скут.*

*Какво е станало — как мислите — със младите и
старите мъже?*

*Какво е станало — как мислите — със майките и
със децата?*

*Те някъде са живи и им е добре.
Най-малката трева доказва, че всъщност няма
смърт.*

*А ако някога е имало, тя е предшествала живота
и тя не чака никъде накрая да го спре,
и е престанала да съществува във мига,
когато се е появил животът.*

*Напред се движи всичко, нищо не загива,
и да умреш е нещо по-различно
от това, което мислят, и е нещо по-щастливо.*

7.

*Считал ли е някой, че е щастие да се родиш?
Аз бързам да му кажа, нему или ней,
че да умреш е също щастие, и аз го зная.*

*Аз преминавам през смъртта с умирация
и през раждането с току-що окъпаното
пеленаче,
аз не се сдържам между мойта шапка и ботушите,
като разглеждам множеството вещи,
аз не виждам две еднакви, всяка вещь е най-добра,
земята е добра, звездите са добри
и всички техни атрибути са добри.*

*Не съм земя и нито атрибут съм на земята,
аз съм близък и другар на хора
също тъй безсмъртни и бездънни като мене
(те не знаят колко са безсмъртни — знам го аз!).
Всеки вид за себе си и своите любими,
за мене — моите мъже и моите жени,
за мене тия, дете са били момчета и са любили
жени,
за мен мъжът, изпълнен с гордост,
който чувства как боли да бъдеш пренебрегнат,
за мене влюбената и за мене старата мома,
за мене майката и майката на майки,
за мене устните, които са живели със усмивка,
очите, дете са проливали сълзи,
за мен децата и родителите на деца.*

*Разсъблечи се! Ти за мен не си виновна,
ни си стара, нито си отхвърлена,*

аз виждам през широкото ти наметало
и през ризата ти тъй ли е или не е
и постоянно съм наоколо, упорствувам, възприемчив
и неуморен съм — и няма как да ме пропъдят.

8.

Детето спи във люлката.
Аз вдигам булото и дълго гледам,
мълчаливо пъдя със ръка досадните мухи.

Момчето и момичето със румено лице
завиват зад обраслия със храсти хълм.
Като се взирам, ги следя от хълма.

Самоубиецът се просва във кръвта си върху пода в
спалнята,
оглеждам трупа със сплъстената коса
и отбелязвам мястото, където пистолетът е
намерен.

Дрънкане върху паважа, шини на коли
и тропот на ботуши, разговори между
минувачи,
тежък омнибус и кочияшът с палец, който пита,
тракането на подковите върху гранитния
паваж,
шейната с пеещи звънци, закачки, боеве със снежни
топки,
ура за общите любимци, беснеенето на събраната
тълпа,
плясък на завеси от носилката, отнасят болния във
болница,
срещата на неприятели, внезапното проклятие,
шумът от удари и строполяване,
възбуденото множество и полицаят със звездата,
който бързо си пробива път към центъра,
безстрастните павеа, които получават

и отвърщат с множество еха,
какви не пшкания от преяждане и от недояждане,
политане като от слънчев удар или като в
пристъп,
какви не възгласи на хубави жени, обзети неочаквано
от болка, които бързат в къщи, дето раждат
бебета,
каква живителна и упокойна реч вибрира вечно тука,
какви не стонове, сдържани поради чувство за
приличие,
арест на криминални, преображения, прелюбодейци,
предложения, приемане, отхвърляне с нацупени
уста —
с внимание ги възприемам, гледките им, тяхното
звучене
идвам и си заминавам.

9.

Големите врата на плевника са зинали, готови,
лятното сено е натоварено на бавнодвижещата се
кола,
ясните лъчи играят върху тъмносивото,
върху зеленото, които се преливат.

Аз съм тук, помагам, аз дойдох, полегнах на сеното,
усещам мекото поклащане,
единият ми крак положен върху другия,
скачам от напречната греда, прегръщам фий и
детелина
и се премятам през глава, косата ми е пълна със
бодили.

10.

Сам в дивите поля и планини на лов,
скитам удивен от своята лекота и радост

*и късно следобяд избирам безопасно място, дето да
нощувам,*

*паля огън и варя ударения дивеч,
заспивам върху одър от листа със мойто куче
и със пушката ми, легнала до мен.*

*Бързоходът „Янки“ е с опънати платна,
сече искри и изпарения,
очите ми изгубиха земята, навеждам се върху носа
или със радост викам от палубата.*

*Моряците и ловците на молюски станали са рано,
чакат ме,*

*напъхах панталоните в ботушите,
отидох с тях, денят премина весело,
ти трябваше да бъдеш с нас
във този ден пред кипналия чайник.*

*Присъствувах на сватбата на трапер на открито
там на Запад, булката му е червенокожа.*

*Баща му и приятелите му седяха със кръстосани
крака*

*и няма пушеха, те бяха с меки мокасини на
краката,*

широки плътни одеяла падаха от раменете им.

*На пейката седеше траперът, облечен бе във
кожи,*

*гъстите му къдри и брадата закриваха врата му,
той държеше своята невеста за ръка,
тя беше с дълги мигли, гологлава, грубите ѝ плитки
слизаха по едрите ѝ форми до самите ѝ крака.*

*Избягалият роб дойде до къщата ми и се спря
отвън,*

*аз чух да пукат под краката му дебели пръчки,
през открехнатата кухненска врата видях, че куца
и че е отпаднал, излязох вън при него,*

където той седеше върху пъна, вътре го въведох и
успокоих,
вода донесох и напълних сам ведрото със вода
за потното му тяло и за изтощените крака
и стая дадох му, в която влиза се през мойта
и му дадох груби чисти дрехи,
и много хубаво си спомням неговите шарещи очи
и неговата плахост, и спомням си, че сложих
сам
пластири на мехурите върху врата и върху лактите
му
и той прекара седмица при мен, додето го
намериха
и предадох на Север — до мене сядаше на масата
и мойта кремъклийка бе подпряна в ъгъла.

11.

Двадесет и осем юноши се къпеха покрай брега,
двадесет и осем — всички тъй приятелски
настроени,
двадесет и осем са годините
на младата жена и всичките така самотни.
Тя притежава хубавата къща на издатината на
брега,
тя се крие хубаво облечена, богато,
там зад щорите на своите прозорци.

Кой от младежите най-много ѝ харесва?
Най-безискусният сред тях за нея е красивият.

Къде се бяхте дянала, госпожо, защото аз ви
виждам
да пляскате във вира там, макар да си стоите
мирно вкъщи.

Като танцуваше и пееше върху брега,
пристъпи двайсет и деветият плувец.

Плувците не я виждаха, но тя ги виждаше и ги харесваше.

*Брадите на младежите лъцяха от вода, вода
течеше от косите,
малки ручейчета по телата им се стичаха.*

*Една невидима ръка минаваше по техните тела,
тя слизаше по слепоочията им и по ребрата им.*

*Младите мъже заплуваха по гръб,
коремите им бяло са изпъкнали под слънцето,
не питат те кой ловко се притиска в тях,
не мислят кой пухти и се превива със наведен гръб,
не мислят те кого намокрят с воден прах.*

12.

*Месарският чирак облича дрехите си за клане
или пък точи ножа си във своята лавка на
пазара.*

*Пък аз безделнича и радвам се
на неговите остроумия, шеги и неговите
неудачи.*

*Ковачите със мръсна и космата гръд заграждат
наковалнята.*

*Всеки е в ръка със своя главен чук,
те всички са навън, огнището излъчва адски пек.*

*Откъм преддверието, цялото в сгурия, следях аз
техните движения, гъвкавите пояси,
мускулестите плещи,
издигат чуковете — тъй бавно и така уверено —
не бързат, всеки удря на определеното му място.*

13.

Вятърът държи юздите на четирите си коня,
дървеният блок отдолу се поклаща на
обтегната верига.

Негърът, подкарал дългата талига по покрития със
плочи двор,

стои висок и здрав, отпуснат на единия си крак,
стъпил с другия си крак на предната дъска,
синята му риза, оголила гръдта му, виси на
кръста,

погледът му е спокоен, повелителен, той вдига
периферията клепнала на шапката върху
челото си,

слънце пада върху ясно очертания му кичур и
мустачките,

върху чернотата на полираните му и свършени
членове.

Аз наблюдавам живописния гигант обиквам го,
не спирам тук — аз също продължавам с впряга.

У мен е скрит ценител на живота: накъдето да се
движа —

назад или напред — във всички ъгли аз надничам,
без да пропускам ни един предмет и ни едно лице,
аз възприемам всичко туй и за себе си, за тази
песен.

Волове, дете със ярема си, с веригата подрънквате
или се спирате във лисналата сянка,
какво е туй, което изразявате със вашите очи?

То ми се струва повече от всичко напечатано,
което съм прочел в живота си.

Стъпката ми плаши горския паток и патица
при моите дълги, траеци цял ден разходки,
те литват заедно, те бавно се въртят около
мен.

Аз вярвам в тези окрилени цели
и виждам как червено, жълто, бяло в мен играят,
приемам виолетовото и зеленото
и кичурчетата венци за преднамерени,
не смятам костенурката за недостойна защото не е
нещо друго,
и сойката в леса не се е учила по ноти и въпреки
това
добре тя пее трелите си, и гледката на някоя кобила
заставя глупостта посрамено да ме напусне.

14.

Дивият гъсок повежда ятото си в ледената нощ,
„Иа-хон!“ той казва, туй за мен звучи като покана,
нахалният, за него този повик може и да е
безсмислен,
но като се вслушвам намирам смисъла на този вик
и мястото му там във зимното небе.
Американският острокопит елен на Север,
котката върху перваза, синигерът и прерийното
куче,
малките прасета, дето се протягат да достигнат
съсците
на загрухтялата свиня, пуйчетата и самата пуйка
със полуразперени криле — аз виждам в тях и в себе
си
един и същи стар закон.

Натискът на моя крак върху земята изстиска
множество
привързаности, но те презират мойта мъка да ги
именувам.

Аз влюбен съм в това, което расте на открито,
във хората, които пребивават сред добитъка
или пък вкусват от леса и океана, в строители на
кораби,

в кормчията, в човека с брадвата или със чука, в
кочияша,
аз мога да живея и да спя сред тях със седмици
наред.

Най-евтиното, най-разпространеното,
най-лесното и най-достъпното съм аз.

Поставям си за цел да не пропусна шанса,
харча, но за да спечеля после многократно,
аз обожавам себе си, та след това да се раздам
на първия, решил да ме приеме, не моля
небесата
да се спуснат долу, призовани от добрата моя воля,
но както винаги свободно разпилявам всичко.

15.

Чистокръвното контраalto пее в органните висоти,
дърводелецът поставя своите облицовки,
езичето на струга му свисти със див нарастващ
хрип,
оженената и неженената челяд се завръщат у дома
за своя благодарствен обед,
кормчията хваща с две ръце кормилото,
обръща го със силната си длан,
морякът е възправен в китобойната си лодка,
копцето и харпунът са готови,
ловуващият патици върви по мълчаливи,
предпазливо криволичещи пътеки,
дяконите са ръкопопозжени с кръстосани ръце
пред дверите на царския олтар,
предачката се попривежда и възправя
под бръмченето на мощния чекрък,
фермерът спира край хамбара, той излиза първи път
да побезделничи и да огледа ечемика и ръжта,
людият най-после е отведен с потвърдена диагноза,

(той няма вече никога да спи тъй, както беше
спал
на детското креватче в майчината стая),
дежурният словослагател, белокоп и мършав
във лицето
си стои приведен върху масата,
върти в устата си тютюн за дъвчене,
додето погледът му вижда ръкописите неясно,
зле оформените членове са вързани за
хирургическата маса,
каквото е изрязано ужасно хлопва във ведрото,
квартиронката продадоха на търг, пияницата
дреме
покрай печката на бара, машинистът е запретнал
своите ръкави, полицаят е в обход, а портиерът
гледа
кой излиза или влиза, пощальонът кара пощата
(обичам го, макар и да не го познавам),
мелезът връзва връзките на лекичките си обуца,
за да се състезава в бягане, ловът на диви пуяци
привлича старите и младите на Запад — едните са
полегнали
на пушките си, другите са седнали на пънове,
от групата излиза ловкият стрелец,
заема своето място и повдига бавно пушката,
групата на новодошлите емигранти наводнява кея с
дигата,
къдравите вълнесте копачи със мотиките
копаят
захарната тръст, а надзирателят ги наблюдава от
седлото си,
сигналът кани в танцувалните салони,
кавалерите изтичват
към партньорките си, едни на други те взаимно се
покланят,
юношата се протяга буден на чардака с кедрови
греди

и слуша музиката на дъжда, мичиганецът поставя
клопки
край потока, който заедно с други пълни
езерото на Хурон,
индианката, загърната във наметалото с оранжев
цвет
предлага мокасини, везани кесии със маниста за
продав,
познавачът се заглежда във картинната галерия
с полузатворени очи и наклонен някак си
встрани,
моряците на палубата действат бързо,
мостът е прехвърлен на брега за слизащите
пасажери,
по-малката сестра е пъхнала ръце в чилето, докато
по-старата
навива нишката в кълбо като навремени оправя
възлите,
оженената от една година става от легло
щастлива,
че преди една неделя е родила първото дете,
американското момиче с плитки шие на машината
си
или пък работи в цеха в работилницата,
павърът се обляга на трамбовката си, моливът на
репортера
бърза във бележника, фирмописецът написва
буквите
във златно и във синьо, бурлакът бърза по
буксирната пътека
край канала, книгоиздателят пресмята на
бюрото си,
кундурджията натърква с восък своята нишка,
капелмайсторът повдига палката си, дава
такт
и музикантите започват, детето кръстиха,
покръстеният

прави първата си изповед, регатите са
пръснати по кея,
започва състезанието (как белите платна искрят!),
пастирът наблюдава своето стадо и подвиква
на говедата,
които може да се заблудят, разносвачът поти се
с пакета на гърба (клиентът яростно се пазари
за всеки цент!), булката прибира венчалната си
рокля,
часовниковата стрелка се движи бавно,
опиоманът пада неподвижен на гърба си с
полуотворена уста,
проститутката проточва своя шал, бонето ѝ
се свлича
на покрития и с пришки на нетрезвост врат,
тълпата се присмива на ужасните ѝ клетви,
мъжете взаимно си намигат („Нещастнице, не ме
разсмиват
твоите клетви, нито ти се подигравам!“),
президентът, свикал в кабинета си съвет
е обграден от своите главни секретари,
три тържествени матрони се разхождат по
пиацата,
уловени приятелски под ручка, моряците
от риболовните гемии хвърлят връзки уловена риба в
трюма,
човекът от Мисури преминава равнината, като
влачи
своите стоки и добитък, кондукторът върви из
влака,
известява за пристигането си, като подрънква
с дребните пари, дърводелците полагат дюшето,
а тенекеджиите покриват покрива, зидарят
иска хоросан,
в редица по един с товар на гръб вървят работници,
сезоните вървят един след друг, неописуема
тълпата се събира (четвърти сме от Седми месец,

какви салюти на оръдия, на пушки и на
пистолети!),
сезоните вървят един след друг, оре орачът
и жетварят жъне, класовете падат на земята,
по езерата риболовецът на щука наблюдава,
чака до самата дупка в заледената повърхност,
пъновете са нагъсто покрай сечището,
коленичилият
бие надълбоко с брадвата си във дървото,
мъжете с плоскодънки бързат пред здрачаване
покрай тополата или покрай ореха, ловците на
еноти
преминават областите на Червената река
или залетите от Тенеси земи, или минават
Арканзас,
факли греят във нощта, която тегне върху
Чатахучи
или Алтамахе, патриарсите стоят на масата
със
синовете си, седнали до тях, зад кирпичени стени и
шатри
спят ловци и трапери след дневните си
занимания,
градът — заспал, страната — спи,
спят живите във своето време и мъртвите във
своето време,
старият съпруг спи до жена си и младият съпруг
спи
до жена си
и тия се стремят навътре в мен,
и аз самият се стремя навън във тях,
и както става, аз съм повече от тях или по-малко,
и аз от всички тях изплитам песента за мен самия.

16.

Аз съм млад и стар, и луд, както и съм мъдър,
със безразличие към другите и винаги внимателен

към другите,
майчински и бащински настроен съм, дете и мъж,
направен съм от грубо вещество,
направен съм от нежно вещество,
един от нацията, състояща се от много нации,
най-дребен, но и най-висок на ръст съм аз,
южняк и северняк, плантатор и гостоприеман, и
безгрижен,
край Окоуни аз живея, американец, следвам
пътя си,
готов за сделки, моите стави са най-леките в света
и моите стави са най-здравите в света,
от Кентъки съм, разхождам се във долината
Елкърн,
с гамаши съм от кожа на елен, от Луизиана
съм,
от Джорджия, лодкар от езерата, заливите и от
бреговете
съм на Индиана, Уискънсън и на Охайо,
като у дома се чувствам на канадски снегоходки
или горе в храсталаците или с рибарите в
Нюфаундленд,
като у дома съм и във флотата от ледоходки,
опнал съм платна с останалите, с тях
кръстосвам,
като у дома съм и по хълмовете на Върмонт,
в лесовете в Мейн, в тексаско ранчо,
другар съм на калифорниеца, другар на хората
от Северозапада (обичам едрите пропорции у
тях!),
другар съм на салджи и миньори, другар на всеки,
който се ръкува и те кани на бутилка и на обед,
при простия се уча, на дълбокомислените съм
учител.
Новак съм аз, едва започващ, но имам опита на
милион лети
от всеки цвят и всяка каста съм, от всякоя религия,

фермер, механик, джентълмен, артист, моряк и
квaкер,
зaтвopник, фaнтaзьop, гpубиян, пpaвист, свещеник,
лeкaр.

На всичко аз противостоя, но не на своето
разнообразие,
дишам въздуха, но ще оставя достатъчно чист
въздух
и за другите, не съм надут, на своето място съм.

(Молецът и хайверът са на своите места,
горещите слънца, които виждам,
тъмните, които няма как да видя, са на своите
места,
уловимото е на местото си, недоловимото е на
местото си.)

17.

Това наистина са мислите на всички хора
и на всички възрасти или земи, и те не са
първично мои, не са и твои, колкото и мои не са,
те нищо са или почти са нищо,
ако не са гатанки или отговори на гатанки, те са
нищо.

Туй е тревата, дето всякъде расте където е земя,
където е вода,
това е общият на всички въздух, който къпе земното
кълбо.

18.

С мощна музика аз идвам, с моите корнети и със
барабани,
не свиря маршове единствено за победителя, приет
от всекиго,

аз свиря маршове за победени и посечени лица.

*Нали сте чували, че е добре, ако човек спечели своя ден,
аз казвам, че е също тъй добре да паднеш,
битките се губят в този дух, във който се печелят.*

*Аз бия и звъня за мъртвите, за тях надувам аз
в цевта си най-радостната и най-висока песен.*

*Да живеят падналите!
И тез, чиито бойни кораби потънаха в морето!
И тез, които с тях погинаха в морето!
И всички генерали, дето са изгубили
едно сражение, и всички паднали герои!
Неизброимите забравени герои
заедно със най-известните герои!*

19.

*Това е обедът разпределен по равно, туй месо
е за естествения глад, то е едно и също
и за злия и за праведния, каня всички,
няма да оставя никого обиден, никого
пропуснат —
държанката, мошеника, крадеца са поканени,
робът с едри бърни е поканен, венерикът е
поканен,
между тях и другите не ще се прави разлика.*

*Това е стискането на една единствена ръка,
туй е уханье на веещите се коси,
туй е докосване на устните ми върху твоите,
това е шепот на признание, далечна бездна или
висота,
която отразява собственото ми лице,*

това е замисленото мое появяване и е отново изход!

*Мислиш ли, че имам сложни цели?
Да, имам, както и дъждът през май ги има,
както гъбата върху скалата има сложни цели.*

*Мислиш ли, че исках някого да удивя?
Нима и светлината удивлява, удивлява ли червената зора,
изгряла рано и трептяща през дърветата в леса?
И удивлявам ли аз повече от тях?*

*Сега ти казвам поверителни неща.
На всеки няма да ги кажа, но на теб ги казвам.*

20.

*Кой ходи там, копнежен, едър, гол, мистичен?
Как става тъй, че получавам сили от месото, дето ям?
Какво е, собствено, човекът? Какво съм аз? Какво си ти?*

*Всичко, дето означавам като мое, ти ще направиш твое,
а другото е губене на време да ме слушаш.
Аз не оплаквам с лицемерен плач земята, че месеците
уж били все празни, че всичко е помийна яма, мърсотия.
И нито хленча, нито раболепствам, смесен съм със прах,
конформист съм спрямо и четвъртите си братовчеди,
аз нося шапката си както искам, вътре и навън.*

Защо да моля? Защо да съм изпълнен с обожание?
Защо да бъда церемониален? Поглеждал съм през
пластовете,
анализирал съм „на косъм“, съветвал съм се с
доктори
и съм пресмятал хубаво отблизо, но не съм намерил
по-приятна плът от тази, дето лепне върху моите
кости.

Във всички хора виждам себе си, не по-голям,
но и на косъм не по-малък, защото и хубавото,
дето съм говорил сам за себе си, го казвам и за тях.

Аз зная, че съм здрав, непоклатим, към мене
конвертиращите се обекти на Вселената текат
неспирно,
всички са надписани за мене,
аз трябва да открия смисъла на писаното.

Знам, че съм безсмъртен,
знам, че мойта орбита не може да се нанесе
със дърводелския пергел, и знам, че няма да
премина
като огнен кръг, направен от дете с горяща вейка
във нощта.

Аз знам, че съм тържествен,
духа си не тревожа да мъстя за себе си или за да го
разберат,
виждам, че елементарните закони никога не ни се
извиняват,
(схващам, че не се държа по-гордо от нивото,
на което съм издигнал своята къща във
последна сметка).

Съществувам ей такъв, какъвто съм, това ми
стига,

*и друг в света да не съзнава туй, съм пак доволен,
и ако всички не съзнават туй — съм пак доволен.*

*Един единствен свят съзнава туй,
най-всеобхватният за мене — Аз самият!
Дали ще имам своето сега или след десет хиляди
години,
или след милион, аз мога с радост отсега
да го приема или със еднаква радост мога да
почакам.*

*Пиедесталът ми е здраво сложен в жлебовете на
гранита,
присмивам се на туй, което сте нарекли
разложение,
аз знам амплитудите на времето.*

21.

*Аз съм поетът на телото и аз съм поетът на
душата,
във мен са удоволствията на небето,
във мен са мъките на ада — първо ги
облагородявам
и себе си и в мен ги размножавам,
а после ги превеждам сам на нов език.*

*Аз съм поетът на жената и поетът на мъжа,
аз казвам, че да си жена е толкова велико, колкото и
мъж,
и казвам: няма по-велико от това да бъдеш майка на
мъже.*

*Аз пея песните на разширението или гордостта,
достатъчно сме се покланяли и възразявали,
доказвам аз, че ръстът е единственото ни развитие.*

Надминал си останалите? Ти си президентът?

*Това е дребна работа, те ще направят
повече от туй да стигнат, и ще продължат.*

*Аз тоз съм, който се разхожда в нежната,
задълбочаваща се нощ,
аз викам към земята и морето, обхванати
наполовина от нощта.*

*До мен се притисни, ти, гологърда нощ,
до мене притисни се, кърмеща и магнетична
нощ!*

*Нощ на южни ветрове, нощ на големите и
малобройните
звезди!*

Нощ кимаща ми, луда, гола, бедна нощ!

*Усмхни се сладострастно с хладен дъх, земя!
Земя на спящите и чезнещи дървета!
Земя на миналия залез, земя на планини с
приоблачени
върхове!*

*Земя на стъкленопрозрачни струи
от голямата луна, едва обагрени във синьо!
Земя на блясъка и мрака, които шарят речната
вълна!
Земя на бляскавите сиви облаци,
по-ясни, по-прозорни заради самия мен!*

*Далече проснала се и облакътвила се земя —
земя във цвят на ябълка, усмхни се: любовникът ти
идва!*

*Пракоснице, ти даде ми любов — затуй любов ти
давам!
О, неизразима, страстна обич!*

Ти море! На тебе се предавам — отгатвам твоите намерения.

*Гледам от брега присвитите ти викащи ме пръсти,
мисля, ти не щеш да си вървиш преди да ме усетиш,
трябва да направя с тебе някоя и друга обиколка
заедно,*

*събличам се и бързам да избягам от очите на
земята,*

*положи ме меко, залюлей ме в твоя унес долу,
опръскай ме с любовна влага — мога да се отплатя.*

*Море със просната, подпухнала земя,
море със конвулсивно и просторно дишане,
с талази на живот, с неизкопани, винаги готови
гробове,*

*което вика и дълбае бури, море прищевно и
непостоянно,*

*аз цялостен съм с тебе, зная всяко твое състояние
и аз съм всички твои състояния.*

*Участник в прилива и отлива, аз възхвалявам
примирението и омразата,
аз възхвалявам близките приятели
и тия, дето спят прегърнати.*

*Аз тоз съм, който засвидетелства симпатия.
(Да правя списък на нещата в моя дом
и да прескоча къщата, която ги съдържа?)*

*Не съм поет на добротата само,
аз не отричам, че поет съм и на злото.*

*Какви са тия дрънканици за порока и за
добродетелта?*

*Злото ме подтиква, подтиква ме усъвършенстване
на злото,*

но наблюдавам този подтик безразличен.

*И пътят ми не е на отрицателя и на неприемащия,
аз напоявам корена на всичко, дете е порасло.
Ти скрофули очакваш ли от неуморното пораждане?
Ти смяташ ли, че трябва да се променят
и преработят вечните закони?*

*Държа едното блюдо изравнено с другото,
нежните доктрини ни помагат твърдо, както
строгите,
мислите и действията на сегашното се будят и
потеглят рано.*

*Таз минута, дете идва тук от миналите билиони —
няма по-добра от нея и от днешното.*

*Това, което е било полезно в миналото и е днес
полезно,
не е чудо, чудото било е винаги това:
как може да го има в нас дребнавия човек или
невярващия?*

23.

*Безкрайното разгръщане на думите във вековете!
Моя е една модерна дума, думата en Masse!*

*Дума на вярата, която никога не мре, тук или после
е все едно за мен, аз приемам времето изцяло.*

*То единствено е без порок, закриля и завършва
всичко,
това мистично и объркващо ни чудо, то завършва
всичко.*

*Реалността приемам, не смея да я питам нищо,
с материализъм съм пропит отгоре и до долу.*

Ура за позитивните науки! Да живее точното доказване!

Донесете ми бръшлян, смесете го със кедрови листа
и с люлякови клони, този е лексикографът, този е
химик,

този пък съставил е граматика на древните
папируси,

тези пък моряци, те прекарали са кораба през
непознатото,

изпълнено с опасности море, този тук е геолог,

а този пък работи с хирургическия нож, а този е
математик.

Джентълмени, за вас е най-напред честта!

Полезни са ни фактите ви — и все таки не са те моя
дом.

През тях аз влизам в един от дворовете на дома си.

От намеци за качества по-малко изразяват моите
думи,

но повече от намеци са те на неизразен живот,

те много не държат за разните кастрати и за
неутралните,

благоприятствуват мъжете и жените, които са
напълно

екипирани

и бият гонга за въстанието, спират се при
бегълците,

при съзаклятниците и при конспираторите.

24.

Уолт Уитман, син на Манхатън,

буен, плътски чувствен, който пие и яде, и се множи,
несантиментален, който не стои над другите мъже
или жени,

нито пък страни от тях, нескромен, но и скромнен.

Отвинтих бравите от плътните врати,

извадих и самите тях от пантите.

*Които унизява другите и мене унизява, каквото е направено
или е казано накрая пак при мене се завръща.*

*Чрез мене вдъхновението се явява и
явява през мен течението, индексът.
Изричам първобитната парола, давам знак на
демокрацията.
За Бога! Няма да приема нищо, във което
всеки няма своята част и то при същите
условия!*

*Чрез мене много дълги, глухи гласове,
гласовете на безбройни поколения от пленници и
роби,
на умрелите и на отчаяните, на крадците и
джуджетата,
гласове на циклите на ставането и на прираста,
на нишките, които свързват помежду им две звезди,
на майчиното лоно и на бащиното вещество,
и на правата на ония, които са подтиснати от
други,
и на безформеното, тривиалното, на плоското,
налудничавото, презряното, мъгла във въздуха,
големи бръмбари, които тласкат топчета от тор.*

*Чрез мене недостъпни гласове, гласове на секса и
страстта,
гласове забулени — но аз отхвърлям булото,
гласове напълно неприлични, от мене осветени.*

*Не слагам пръст отвесно на устата си, аз смятам
вътрешностите тъй деликатни, както сърцето и
главата,*

за мене съвкуплението не е по-противно от смъртта.

Аз вярвам във плътта и в апетита, виждането, чуването, чувстването, те са чудеса и всяка част от мен е чудо.

Божествен съм отвътре и отвън, аз правя свято всичко,
до което се докосна или със което ме докосват,
миризмът на мишците ми по-фин е от молитва,
главата ми
с повече от църквите, библията и от всяко верую.

Ако обожествя едното повече от другото, то ще се изравни
по ръст със цялото ми тяло, или със всяка част от него,
прозрачен образ мой — със теб,
сенчести подпори и тераси — с вас,
мъжествен, твърд предплужник — с теб,
каквото влезе в оранта ми — с теб.
Богата моя кръв! Ти, млечно ручейче,
ти, бледо мляко на живота ми!
Гръдта ми, дете се притиска о гръдта на други — с теб,
мозък мой, със твоите скривани импулси — с теб!
Коренът на мокра жълта перуника! Плахо охлювче!
Гнездо със две опазени яйца — със вас.
Объркано и степано сено върху главата ми,
брадата ми и мускулите ми — със теб,
струящ се кленов сок, нишка мъжко жито — с вас,
слънце, толкова великодушно — с теб,
огряващи и помрачаващи лицето ми въздушни пари
— с вас,

потни ручеи, роса от пот — със теб,
ветрове, чиито генитали в мен се трият — с вас,
широки мускусни поля, клонки неувяхващ дъб,
които се простират над извилистия ми път — със
вас,
ръце, които аз съм хванал, лица, които съм целувал,
смъртни, дете съм докосвал — с вас!

Любувам се на себе си, на себе си всецял, така
приятен,
всеки миг и всичко случило се ме пронизва с
тръпката
на радостта, не зная как се свиват лактите ми,
не знам причината на плътското ми пожелание,
не знам причината на туй приятелство, което аз от
себе си
излъчвам и на приятелството, дете в себе си
приемам.

Като вървя по стъпалата на дома си, аз спирам да
размисли
истина ли е това, сутрешният лъч в прозореца ми
ми дава
по-голямо задоволство и от метафизиката в
книгите.

Да гледам изгрева!
Малкият светлик прогонва сам огромните златисти
сенки,
въздухът сладни върху езика ми,
филизите на движещата се земя с невинни скокове
се извисяват мълчаливо, ухаещи на свежест,
като се издигат косо ниско и високо.

Нещо си, което аз не виждам, ме прищпорва
похотливо,
море от светли сокове пронизва небесата.

*Земята, изкусена от небето
в края на вседневното им съвкупление,
предизвикателството, идещо от Изток
в този миг над моята глава,
насмешката: „Виж, можеш ли да бъдеш господар?“*

25.

*Ослепително, ужасно — колко бързо слънчевият
изгрев*

*би могъл да ме убие ако не можех ей сега
и винаги да пращам изгрева навън от себе си.*

*Ние също — ослепителни, ужасни като слънцето —
възхождаме, ние своето намерихме, душа,
в спокойствието и прохладата на изгрева.*

*Гласът ми следва туй, което моите очи не могат
да достигнат с обръщането на езика си
постигам светове, обемите на световите.*

*Речта е брат-близък на зрението,
не е възможно да измери себе си,
тя винаги ме предизвиква, като казва саркастично:
„Уолт, достатъчно съдържаш!
Защо да не излеем съдържанието?“*

*Я остави! Не ще допусна ти да ме тантализираш,
ти знаеш много всякакви артикулации, но знаеш
ли,*

*о, реч, как пъпките под тебе бърбнат? Те чакат в
мрак,*

*закриляни от студ, почвата отстъпва пред
моите*

*пророчески провиквания, лежа в основа на
причините,*

тъй внасям равновесие във тях, познанието

(моя жива част) се съгласува със значението на нещата.

Щастие! Който слуша — жена или пък мъж

— да се опитат да открият този ден!

*Последно мое качество, аз ти отказвам,
отказвам да извадя наяве това,
което съм в действителност, обхващай светове,
но никога не се опитвай да обхванеш мен,
погледна ли те само, в тебе се стъпява най-
доброто твое.*

*Писане, говорене не ме доказват, аз нося
всички доказателства и всичко друго на ръцете
си,
със „шът“ на устните обърквам цялостно
скептика.*

26.

*Сега аз няма нищо повече да правя, само ще стоя да
слушам,
та туй, което чуя, да прибавя в тази песен —
нека звуците допринесат и те.*

*Чувам птичата бравурност, суматоката на
никнещото жито,
пращят и пукат цепениците, които готвят моя
обед,
чувам звуците, които любя, звуци на човешки
гласове,
чувам всички звуци да текат един до други в
съчетания,
да се преливат или да се следват звуци от града
и звуци идещи извън града, звуци на деня и на
нощта,*

гласове, които разговарят, отправени към които ги
обичат,
високи смехове на някакви работници, додето те се
хранят,
ядосаният бас на разваленото приятелство,
неясните
стенания на болния, съдията, хванал масата с
ръце —
безкръвните му устни произнасят смъртната
присъда,
викът на докерите както разтоварват кораби на
кея,
рефренът на моряците, които теглят котвата,
аларменият звън, викът на огъня, на стрелващата
се пожарна,
колата със маркучите със нейното предупредително
звънене,
свирката на парната машина, солидният гърмеж на
влака
с приближаващите се вагони, маршът,
изпълняван бавно,
на челото на сдружението, маршируващо по двама
(те отиват да се поклонят на погребението,
знамето им е драпирано със черен крен).

Чувам челото (оплакването на младежкото сърце),
настроени корнети чувам, те нахлуват бързо в
моите уши
и предизвикват лудо сладки болки във стомаха и
гръдта ми,

Чувам хор, това е някоя голяма опера,
това се казва музика, тя ми подхожда.

Един тенор, висок и свеж като самото сътворение,
ме преизпълва, сферическото свиване
на устните му лее звуци и ме преизпълва.

Чувам обученото сопрано (какво въздействие върху
ни!),
оркестърът му запокитва по-далеч от орбитата на
Ураний,
от мен изтръгва той такава жар, каквато аз не
знаех,
че съм притежавал, той опва всичките ми корабни
латна,
аз шляпам с босите си ходила, лизани от ленивите
вълни,
бит съм от горчива яростна градушка, останал съм
без дъх,
потънал съм във медния морфин, лъжливото ми
гърло

имитира

смъртоносни спазми, накрая нека пак се върнем
към загадките във туй, което сме нарекли
съществуване.

27.

Да си във всички форми, що е туй?
(Въртим се и въртим се ние и вечно връщаме се
тук!)

Ако ли нищо не търпи развитие,
моллюските във техните черупки чувстват се
чудесно.

Но моето не е черупка, проводници върху си имам,
без разлика дали вървя или се спирам, те хващат
всеки нов обект и безболезнено през мене го
прекарват.

Аз просто шавам, стискам, пипам с пръстите си,
чувствам се щастлив, да докосвам друго със себе
си —
това най-много бих могъл да понеса.

Но туй докосване ли е? С трепет ме превръща в нов
 човек,
 пламъци и етер се изливат бързо в моите вени,
 предателски пипалото на мойто съществуване, което се
 стълпява
 с цел да им помогне, плътта ми и кръвта ми
 хвърлят своите светкавици да поразят това,
 което от самия мен едва се различава,
 най-похотливи провокации вдървяват моите членове,
 изтискват от сърцето ми последните му капки
 кръв,
 разпътно с мене се държат и не приемат отказ,
 лишават ме от най-доброто в мен и сякаш че
 нарочно
 разкопчават дрехите ми и прегръщат голия ми
 кръст,
 залъгват моето смущение със слънчевата светлина
 в полето,
 нескромно заглушават всички други възприятия,
 подкупват ме да трампя с тях едно докосване
 и после тръгват да пасат край моите сгради,
 без оглед са и без внимание към моите губещи се
 сили,
 след себе си повеждат стадото да му се радва
 малко,
 та после да застанат върху някой угар да ме
 подиграват.

Часовите дезертираха от всяка моя част
 те ме оставиха безпомощен на кървавия мародер,
 те всички идват там на угарта,
 за да свидетелстват срещу ми, за да ме
 предават.

Аз съм предаден от приятели,

говоря буйно, изгубил съм ума си, аз — и никой друг!
—
съм тоз. големият предател, аз пръв отидох
там
на оная угар, моите собствени нозе отнесоха ме
там.

Ти, хитроумен досег!
Какво направи? Дъхът ми спря във гърлото!
Отваряй шлюзите, ти много силен си за мен!

29.

Сляпо, влюбено и упорито в схватката докосване,
вложено във ножница докосване, докосване със
острие,
дълбоко ли те заболя, когато ме напусна?

Пристигането следва след раздялата, вечно
плащане
на вечното дължимо, изсипал се богато дъжд
със по-богата компенсация след туй.

Издънките поемат и натрупват,
стоят покрай оградата обилни, жизнени,
пейзаж, мъжествено измислен във голям формат и
латен.

30.

Всички истини стаени са във всичките неща, те
нито бързат
със освобождението си и нито му се противят,
те нямат нужда от форцепса на хирурга,
за мене незначителното е така велико, както всичко
друго
(кое е по-значителното
или по е незначителното от докосването?).

Логика и проповед не убеждават никога,
влагата на нощите се вмъква по-дълбоко във
душата ми.

(Само туй, което себе си доказва всекиму, на всеки
мъж
или жена е тъй, само туй, което никой не отрича, е
така!)

Една минута, капчица една и моят мозък е курдисан,
вярвам, че измокрените буци пръст ще се превърнат

—
ще се превърнат във любовници и в лампи,
че книгата на книгите — това е мъжкото и
женското месо,
че връх и цвят е чувството, което те един към друг
изпитват, че те безкрайно трябва да се
разклоняват
от това учение, додето станат необятни, додето
всички
всекиго изпълнят с радост и ние преизпълним с
радост тях.

31.

Аз вярвам, тревното листо не е със нещо си по-
малко
от кръговрата на звездите, че мравчицата е
еднакво
съвършена като зрънцето пясък и яйчицето на
комарчето,
че жабата е истински шедьовър, че виещата се
къпина
може да послужи за украса на приемните в небето,
че всяка става на ръката ми предизвикателство
е

за коя да е машина, че кравата, преживяща с
наведена глава,

стои над всяка статуя, че мишката е чудо,
достатъчно да хвърли в колебание сектилион
невярващи.

Откривам, че самият въплъщавам гнайса,
въглищата,

дълговлакнестия мъх, зърната, плодовете,
корените годни за храна, покрит съм цял със
щукатури

от четирикраки и от птици, до самия връх
оставил съм

това, което е далеч от мене по съществени причини,
но аз извиквам всяко нещо пак обратно, щом го
пожелая.

Напразно бързането или леността, напразно
плутонически

скали изпращат срещу мойто приближаване
огромната си жега, напразно мастодонтите се
скриват

под праха на своите кости, напразно са
застанали

на милии далеч предметите и възприемат
многобройни форми,

напразно океанът се излива в пещерите и
големите

чудовища лежат на неговото дъно, напразно
птицата

се настанява да живее във небето, напразно и
змията

се извива край пълзящите растения и дървените
трупи,

напразно лосът тръгва по отвеждащите вътре
във леса

пътеки, напразно птицата подобно на бръснач
политва
северно към Лабрадор — аз бързо тръгвам
подир нея,
катеря се към нейното гнездо във пукнатина на
скалата.

32.

Мисля си, че мога да опитам да живея сред
животните,
които са така спокойни, тъй са сдържани —
стоя и ги разглеждам дълго, дълго.
Не се потят, не се оплакват те от своите условия,
будни не лежат във тъмното, не плачат върху
греховете си,
не ми досаждат със дискусии за своя дълг пред Бога.
Няма недоволни, няма обладани между тях от мания
да притежават, не коленичи никое пред друго,
нито пред рода си, съществувал преди хиляди
години,
никое не е на почит или пък нещастно върху цялата
земя

Тъй ми показват своето отношение към мен, и ги
приемам,
те носят нещо от самия мен, явно го показват като
свое.

Учудвам се къде са го намерили, дали съм минал
някако оттам
преди огромно време и някъде съм го изронил от
небрежност?
Аз се движа винаги напред, тогава и сега, и винаги,
събирам и показвам вечно повече и с бързина
безкрайни,
разновидни, равни помежду си черти непревъзходни

спрямо моите възпоминания — докопвам тук
една
от тях, която любя и с нея караме по братски.
Гигантска хубост на жребец, който възприема
моите ласки,
глава висока във челото и широка помежду ушите,
членовете лъскави и гъвкави, опашката мете
земята,
очите пълни със искряща злост,
ушите хубаво изрязани и гъвкаво подвижни.

Ноздрите му се разтварят когато го обхвана със
петите си,
красиво сложените му крака потръпват целите
от удоволствие доде направим кръг и се
завърнем.

От теб се ползвам миг, жребецо, след това те
пускам,
защо ми са потребни твоите стъпки, когато аз по-
бърз съм
във галоп, дори като стоя от теб по-бързо
профучавам.

33.

Време и пространство! Сега аз знам, че вярно съм
отгатнал
каквото съм отгатнал докато лежах върху
тревите,
каквото съм отгатнал, като бях самотен във
леглото
и пак каквото съм отгатнал, като се разхождах
по брега под бледите звезди на сутринта.

Баластът ми и моите въжета ме напускат,
лактите ми са оперени върху морски бездни,
гранича със сиери, дланите ми са покрили
континенти,

аз скитам с моите видения.

*В града с четириъгълните къщи, в дърварски хижи
като пребивавам сред дървари, по коловоза
край заставата, край сухите ждрела, край сухите
легла*

*на ручеи и като плевя сам лехата с чесън и като
прекопавам със мотика морковите или лободата,
като прекосявам саваните, като се влача в
лесовете,*

*като търся злато, като загърлям стволовете на
овошките*

*на новия имот, парен до самите колена от
горещината*

*и пясъка и като влача сала си надолу в плитчините,
там, де пантерата на клона върху мен кръжи,
където дивият овен се хвърля бясно връз ловците,
где гърмящата змия припича мекотелата си*

дължина

*върху скалата, където видрата се храни с риба,
където алигаторът в пъпчивата си броня спи
край заблатения ръкав на залива, където черна
мечка търси*

*корени и мед, където бобърът поплесква по
калта*

*с опашката, над никнещата захарна тръстика,
над жълто разцъфтелия памук и над ориза в
ниските*

*му напоявани полета, над островърхата фермерска
къща*

*с измитата от дъждове мазилка и нежни
стръкове,*

*пораснали в улуците на покрива, върху финиковите
палми*

*там на запад, над житото със дълги листи, над
лена*

с деликатни сини цветове, над белия и смугъл грах

е сънното звънене и жужене със останалите
там,
над прашното зелено на ръжта, която се вълнува и
тъмнее
в бриза, като изкачвам планините предпазливо,
държейки се за тънки ниски клонки, като вървя в
пътеката,
отъпкана в тревата, прокарана през
храсталаци,
където пъдпъдъците подсвирват между лесовете
и засятата пшеница, където прилепът лети в
нощта,
където едрият жълт бръмбар пада като камък в
мрака,
където ручеят извира изпод корените на
голямото дърво
и тръгва към ливадите, където кравите стоят и
гонят
досадливите мухи с потрепване на кожата,
където цедката със сирене е окачена в кухнята,
където пиростията стои разкрячена в
огнището,
където паяжини падат на парцали от лавиците,
където чуковете на тепавиците бият,
където пресата на печатаря цилиндрите си вихрено
върти,
където бие под ребрата със ужасна болка
нашето сърце,
където крушовидният балон лети високо
(в него плувам аз и гледам със спокойствие
надолу),
там, де колата с лекарската помощ теглят с ласо,
където топлината мъти зеленикави листа във
пясъка,
където женската на кита плува с малкото си и не
го изпуска,

където параходът е развял предългия си флаг
от пушек,
където плавниците на акулата надничат като
трески от водата,
където изгорелият наполовината двумачтов
кораб
носи се по неизвестни някакви течения,
където мидите полепват върху слизестата му
палуба,
където мъртвите във трюма се разлагат, където
гъстозвездо
знамето се носи пред настъпващите полкове,
аз приближавам Манхатън, дълго разпрострелия се
остров,
под Ниагара (водопадът скрива като було
моего лице),
върху стъпалото пред прага, върху коневръза вълн,
направен
здроаво от дърво, веселя се на конните
надбягвания,
на радостните пикници, на танците, на хубавите ни
игри
на бейзбол, по мъжки празненства със мерзки
всякакви
насмешки, разпусната ирония, танци, пиене и
смехове,
на пресата за сайдера опитвам сладостта на
пулпа,
със сламка пия сока, като берем ябълки в градината
целувка искам аз за всякоя червена ябълка,
която ми се случи да намеря, на сборове, на разходки
със компания, по плажа, в срещите да белим
царевица
или на домашен празник — аз там съм, дето
присмехулникът
надава гърлените си оплаквания, бърборенето
си и

острите си писъци и плачове, където комата сено
стои
 във плевника, където сухите дърва са пръснати,
където породиста крава чака под навеса, където
бикът иде
 да извърши мъжката си работа, където е
жребецът
 със кобилата, където яри квачката петелът,
 където и телицата пасе, където гъските пасат
със резки трепети на шията, където сенките на
залеза
 се удължават над безкрайните самотни прерии,
където биволското стадо пръснато пълзи
 във няколко квадратни милии, наблизо и далече,
където мержелеят се колибрите, където шията на
лебеда,
 достатъчно живял, се сгъва и увива, където
тичат
 гларуси покрай брега, като се смеят със човешки
смях,
 където кошерите са поставени на пейки във
градината,
 наполовина скрити от високите треви, където и
киклиците
 със ивица на шията си спят, насядали във кръг с
глави
 обърнати навън, където катафалките минават
сводове
 на гробищни врати — аз там съм, дете зимни
вълци вият
 във пустините от сняг и под дървета с ледени
шушулки,
 където жълтокоронованата чапла идва нощем
до брега
 на блатото и лови малки рачета, където плясъкът
 на къпещите се и на гмурците охлажда
парещото пладне,

където малкия зелен щурец надува хроматичната си
цев
на ореха до извора, през полета от лимонови
градини
и полета с краставици със навити сребърни листа,
през
солни извори и портокалови поляни под
конически ели,
през гимнастически салони, през салони със завеси,
офиси
и публични места, от родното доволен
и от чуждото доволен, доволен с новото и старото,
доволен от къщовницата, но и от красавицата,
доволен и от келнерката, дете слага своето боне
и мелодично разговаря, доволен и от песните на
хора
във варосаната черква, доволен и от строгите слова
на изпотилия се проповедник, и силно впечатлен
от службата му на открито, като се взирам във
витрините
на Бродуей през целия следобед и сплесквам нос
о плътното стъкло, и като се шляя в подиробеда с
лице,
извърнато към облаците, някаква морава или по
брега,
с лявата и с дясната ръка прегърнал по един
приятел,
аз в средата, като се връщам вкъщи със
безмълвното
и тъмнобузесто дърварче (зад мене то върви във
здрача),
далече от населени места зает съм с
изучаването
на животинските следи и на следи от мокасини,
застанал съм
до одър в болница, на трескавия пациент
подавам

лимонада, трупа в ковчега, когато всичко е утихнало
изследвам аз със свещ, на път към някакво
пристанище
за дребна търговия и за авантюри съм, забързан съм
в модерната тълпа, алчен и непостоянен като
всички,
горещ към този, който мразя, готов да го прониза с
нож
във лудостта си, самотен посред нощ в моя
заден двор
съм, мислите са ме напуснали отдавна, като се шляя
върху
хълмовете древни на Юдея с красивия и
благороден
Бог до мен, забързан през пространството, забързан
във небето сред звездите, планини със бели
върхове
се виждат във далечината, яхнал своето
въображение
ний приближаваме до някакво полесражение, в
което
бързо ще ни въвлекат, минаваме край колосален
външен пост
пред лагера, минаваме със тихи стъпки, или
навлизаме
през някакво предградие в обширен и порутен град,
съборен повече от всички живи градове на тоя
свят.

Аз на бивак съм при лагерни огньовете на завоеватели,
изпъждам младоженеца от одъра и лягам с
младоженката,
държа я цяла нощ притисната до моите устни и
бедра.

Моят глас е глас на домакиня, вик от перилата

на домашно стълбище — донасят тялото на моя мъж удавен!

Понятни ми са героичните, големите сърца,
куража в днешно време и през всички други времена,
как шкиперът видя крушението на парахода без
кормило,

пълен с хора, как видя смъртта, която го
преследваше

как чукаше със кокалчетата на пръстите си,
не отстъпваше ни инч и беше верен денем и
нощя

и как написа с тебешир с големи букви на една дъска:
„Недейте пада духом, няма да ви изоставим!“,
как той ги следваше и как вървя със тях три дни и
как

не се отказа, как най-накрая той спаси
предалите се

на съдбата хора, как дългите съсухрени жени в
широки фусты

гледаха, когато ги прибираха във лодките
откъм страната

на приготвените им гробове, как гледаха
безмълвните деца

с лица на възрастни и тънкоустни небръснати
мъже.

Поглъщам всичко туй, то има хубав вкус, харесва ми
и става мое, аз съм човекът, страдах, аз бях
там.

Презрението и мира на мъчениците,
жената, някога осъдена като магьосница,
горена

върху сухи клони пред погледа на своите деца,
преследвания

с кучета избягал роб, който маха със ръце,
додето бяга и ляга до оградата задъхан, целия във
пот,

болката, която като с игла пробожда шията
му и крака,
убийствени куршуми и съчми — туй аз чувствам или
съм.

Аз съм преследваният роб, извивам се от кучешкото
хапане,
ад и отчаяние са в мен, стреля и отново стреля
точният стрелец, аз здраво стискам коловете на
оградата,
кората върху раната прокапва, изтъняла от
потта,
аз падам върху бурена и камънака, ездачите
пришпорват
неохотните коне, спират се наблизо, надсмиват
се
и силно ме пердашат по главата с късите си бичове.

Агонията е една от моите дрехи, ранения не питам
как се чувства, самият ставам наранен човек,
раните ми посиняват върху мене,
като се подпирам на бастун и наблюдавам.

Премазаният съм пожарникар със счупената гръдна
кост,
рухващи стени погребват ме под своите развалини,
дишам
пушеци и жега, чух зовящите ме викове на моите
другари,
чух далечното потракване на търнокопи и лопати,
те са разчистили над мене буците и нежно ме
повдигат.

Лежа във вечерния въздух във червената си риза,
нахлуващата тишина е зарад мен, без болки
подир всичко аз лежа, изчерпан — да, но не
нешастен,

бели и красиви са лицата покрай мен,
главите им са без пожарникарските фуражки,
коленичилата група чезне в светлина на факли.

Далечното и мъртвото възкръсват, те като
циферблата са,
те сякаш мои са стрелки, часовникът съм аз.

Аз съм отдавнашен артилерист, разказвам как с
топове
стреляха по форта. Аз пак съм там.

Отново дълго биене на барабани,
отново атакуващи оръдия, мортири,
отново в чуващото ми ухо е отговорът на
топовете.

Участвам, виждам, чувам цялото, виковете,
клетвите,
гърма, аплодисментите за всяко точно
попадение,
колата за ранени, която бавно преминава и оставя
своите
червени капки, работници претърсват
разрушенията,
нужното поправят, прелитането на гранати през
пробития
широко покрив и ветриловидните експлозии,
фучуна
на човешки части, камъни, дървета високо над
главите ни.

Отново хъркане в устата на умирация генерал, той
гневно
маха със ръка, задъхан казва през съсирената
кръв:
„За мене не мислете, мислете за окопите!“

Сега ще кажа тук какво научих във Тексас
 през ранната си младост (аз няма да разкажа
 падането на Аламо, спасени няма — да разкажат
 падането
 на Аламо, сто и петдесет са немите в Аламо).
 Това е разказът за хладнокръвното убийство
 на четиристотин и дванайсет млади хора.

Отстъпвайки, направиха квадрат със раниците си
 за бруствери, деветстотин души е
 обграждащият ги
 противник, туй бе цената, заплатена във аванс.
 Полковникът им бе ранен и амунициите им се
 бяха
 свършили, те преговаряха за почетна капитулация,
 получиха послание с печат, предадоха
 оръжието си
 и тръгнаха като военнопленници обратно.

Те бяха славата на леката ни кавалерия,
 в ездата несравними, във стрелбата, в песните,
 във пирове, във ухажването, едри, неспокойни,
 благородни, величествени и влюбчиви, брадати,
 смугли
 и облечени в леките костюми на ловци,
 и ни един на повече от тридесет години.

На втори ден от Първи месец във зори те бяха
 построени
 вън на роти и избити — беше хубаво и ранно
 лято,
 започна работата в пет часа и бе привършена във
 осем.

Никой не изпълни заповедта да коленичи! Едни
опитаха
налудничав, безсмислен бяг, а другите стояха
силни
и вдървени, малцина паднаха веднага, простреляни
в слепоочията или в сърцата, мъртвите и
живите
лежаха заедно, осакатени и разкъсани лежаха във
пръстта.
Едни недоубити се опитваха да изпълзят тях ги
довършваха
със баионети или доубиваха с приклада на
мушкетата
едно момче на седемнадесет години хвана със ръце
убиеца си
но дойдоха двама, за да го освободят
Стояха тримата раздърпани, изцапани с момчешка
кръв.

Във единадесет започнаха изгарянето на телата
Това е разказът
за гибелта на четиристотин и дванайсет
млади.

35.

Ще чуете ли за едно отдавнашно сражение в
морето?
Ще чуете ли кой спечели
в светлината на звездите и луната?
Чуйте разказа ми тъй, както таткото на моята
баба —
сам моряк — ми го разказа.

Врагът ти казвам, не стоеше скрит на кораба си —
почна той, — те бяха все английска пасмина
и няма други по-големи хвалипръцковци, по-истински

и не е имало, и няма никога да има, със
свечеряването
те се приближиха, като ни обстрелваха ужасно.

Към тях се приближихме ние, рейовете се
преплетоха

оръдията се докоснаха взаимно
моят капитан ги закрепил със собствените си ръце
Улучиха ни няколко гюлета, все по осемнайсет
пуда

под линията на водата. На долната палуба със
оръдията

две бомби бяха експлодирани с откриване на
огъня

Убивайки околните, като помитаха де каквото има.

Бой на залез, бой по мрак.

Във десет през нощта, пълен месецът над нас

пропускаме вода — съобщават — пет стъпки
вече

треньорът по фехтовка пусна пленниците

вън от трюма да опитат своя шанс.

Преминаването през складовете със барута —
спряно

от моряците на пост, те като гледат толкова
лица

на непознати не знаят вече на кого да вярват

Фрегатата ни се запали.

Ония питат: искаме ли снизхождение?

Дали сме свили знамената и боят е завършен?

Аз доволен се засмивам, защото чувам думите

на моя капитан: „Не сме ги свили —
вика той отчетливо, — едва започнали сме боя!“

А само три оръдия са годни. С едно от тях самият капитан

*се цели в главната мачта на неприятеля,
двете други — хубаво напълнени с картечи и ядра —
прекъсват тяхната стрелба, разчистват
палубите им.*

Само мачтите поддържат огъня на тая малка батарея —

*особено високата, — те здраво се държат
през всичкото туй време от началото до свършека
на боя.*

*Не спира огънят за миг Водата стига помпите,
а огънят върви към склада със барута.*

*Една от помпите е разрушена, всички мислят, че
потъваме.*

Спокоен е застанал дребничкият капитан.

*Не бърза той, гласът му не е нисък, нито е висок,
очите му ни дават повече лъчи от бойните фенери.*

И към двадесет часа

под грейналия месец врагът ни се предаде.

36.

*Спокойна и безмълвна полунощ, два едри корпуса
стоят недвижни на гръдта на мрака,
корабът ни цял е на решето, тъне бавно,
ние се приготвяме да минем върху завоювания
кораб.*

*Капитанът върху мостика, студен, отдава
заповедите си*

*с лице по-бяло от платно до трупа на момчето,
дето бе прислужник във каютите, до мъртвото
лице*

на стар моряк със дълги сребърни коси и бакенбарди.

Пламъкът, напук на всичко, дето можехме да сторим,

се мярка горе някъде и долу, презгракналите гласове

на двама-трима офицери, още годни да командват, безформени камари трупове и трупове отделни, парчета плът по мачтите и по рангоута, прерязани въжета,

виснали платна, тласък слаб на меката вълна, замлъкнали оръдия, бурета с барут и силна миризма, отгоре едри няколко звезди безмълвни и печални, деликатно тананикане на нос на морски бризи, ухание

на блатен треволяк и на полета, идещо откъм брега,

заветът на умиращите, даван на останалите живи, съскането на нищера на хирурга, стържещите зъби

на триона му, капане, гъргорене и плясък на течаща кръв,

къси диви викове и дълги внезапно глъхнещи стенания,

тъй беше: точно тия са невъзвратими.

37.

Ей вие там, безделници на поста: на оръжие!

Те се стълпяват през превзетите врати. Аз съм заловен!

Аз въплъщавам всичките присъстващи разбойници и оскърбени,

виждам себе; си в затвора в облика на друг човек и чувствам тъпата и непрестанна болка.

За мене тъмничари са на рамо с карабини и стоят на пост,

аз съм тоз, когото пускат сутрин
и заключват зад решетка през нощта.
И ни един метежник не отива окован в затвора без
да съм
до него окован (не съм аз толкоз веселякът там,
по-скоро мълчаливец съм с пот върху потрепващите
устни).

И няма момък, хванат за грабеж и аз да не отида с
него
за да не ме изправят пред съда и да ме съдят

И няма пациент холерно болен, вземащ сетния си
дъх,
без да съм до него легнал като взимам сетния си
дъх,
лицето ми е със цвета на пепел, сухожилията ми
набъбнали
и хората от мене се отдръпват.

Просяци се възплътяват в мен и аз във тях се
въплътявам,
аз свалям шапката си, сядам със засрамено лице и
прося.

38.

Достатъчно, достатъчно, достатъчно!
Някак ме зашеметиха! Спрете там!
Дайте малко време на ударената ми с пестник глава
да спи и да сънува изумена,
откривам себе си на границата на обикновена
грешка.

Да мога да забравя гаври и предизвикателства!
Да можех да забравя струйката сълзи
и ударите с бичове и чукове!
да можех да погледна с поглед на страничен

*собственото си разпятие и короноването си със
кръв.*

*Сега си спомням: възобновявам застоялите се
късове,
гробницата във скалата умножава довереното
в нея
и във всички гробници, труповете се възправят,
дълбоки
рани заздравяват, превръзките от тялото ми
падат.*

*Пристъпвам плен със върховна сила, един, в
обикновена
нескончаема процесия из вътрешностите и край
брега
вървим и преминаваме през всички граници,
бързите ни пратеници са на път по цялата земя,
цветята, дете
носим върху шапките си, раснали са хиляди!
Eleves! Аз ви поздравявам! Напред излезте!
и продължете записките, продължете с вашите
въпроси!*

39.

*Свободният, приятелят дивак, какво е той?
Дали очаква той цивилизацията
или пък я е задминал и довел до съвършенство?
Дали е той израснал на открито някъде на югозапад
или е канадец? От областта на Мисисипи ли е?
Или от Айова, Орегон или от Калифорния? От
планините ли е;¹
Водил е живот във прериите, в храстите?
Или е бил моряк във океана?*

*Където да се озове, мъжете и жените го приемат и
желаят,*

те искат той да ги обича, да ги милва, да говори с тях.

Поведение като снежинките, като тревите прости думи,

*несресана глава, експлозии от смехове, наивност
крвящи бавни стъпки, черти обикновени, прости
маниери*

*и излъчване — и те снизхождат в нови форми
от върховете на спокойните му пръсти,
те са облъхнати от мириса на неговото тяло
или са с неговия дъх, те се излъчват от очите му.*

40.

*Развята светлина на слънцето,
от топлината ти аз нямам нужда — отложи
това!*

*Ти, светлина, повърхностна си,
аз насилвам и повърхностите и дълбочините!*

Земя, ти май че чакаш нещо от ръцете ми?

*Кажси, качулко стара, от какво изпитваш
нужда?*

*Мъже или жени, аз бих ви казал колко сте ми скъпи,
но не мога, бих искал и да изразя какво е в мен,
какво във вас, по някак си не мога, бих искал и да
изразя*

*носталгиите си и ритмите на нощите и дните
си.*

*Виж, не раздавам никакви уроци и дребни
милостини,
когато давам — давам себе си.*

*Ти там, безсилният с разхлабените колене,
безсилната си челюст разтвори, за да ти вдъхна
твърдост,*

вади ръцете си и обърни капаците на своите
джобове —
не съществувам, за да ме отхвърлят,
принуждавам, имам пълни складове, умея да
пестя,
каквото имам — аз пиляя.

Не питам кой си, туй е без значение за мен,
не можеш нищо и си нищо, освен каквото аз вселя у
тебе.

До роба на памучното поле и до чистача на клозети
аз лежа,
на дясната им буза слагам аз семейната целувка
и във душата си кълна се, няма никога да го
отвергна.

На жените, годни да забременеят, правя едри,
пъргави деца.
(Този ден изхвърлям вещество
за още арогантни всякакви републики!)

Към всеки умирающ бързам аз, натискам аз
бравата,
постелките отхвърлям към краката на леглото,
отпращам лекаря и пастора да си вървят.

Аз хващам умирающия, възправям го със воля, на
която той
не може да се противи: отчаяний, ей тука е
вратът ми,
за Бога, няма да се строполиш,
та затова стовари на мене цялата си тежест!

Аз те надъхвам със страхотен дъх, аз те възправям,
всяка стая в къщата изпълвам аз с въоръжена сила,
любими мои, вие слисвате гробовете.

*Спи! Аз и ти на стража цяла ноц стоим,
несъмнено кончината не ще посмее да те пипне с
пръст,
прегърнах те, с което те направих мое притежание,
когато станеш сутринта ще видиш,
че това, което ти разказах, е така.*

41.

*Аз този съм, който на болните помага,
додето те дълбоко се задъхват проснати на
гръб,
на здравите аз нося още по-потребната си помощ.*

*Аз чух какво се каза за Вселената,
чух, слушах го в течение на хиляди години.
Тя средновато е добра, тъй както кара,
но пък всичко ли е туй?
Аз влизам, величая, служа си.
Подбивам отначало във цената амбулантния
търговец,
като възприемам точните размери на самия Йехова,
като литографирам Кронос, Зевс сина му
и Херакъл — неговия внук, като купувам
отпечатъци
с Озирис, Изис, Велус, Брама, Буда, във папките си
ще поставя аз Маниту, незалепен върху лист,
Аллах в свободен отпечатък, гравюра на дърво с
Разпнатия
и после Один и Мекситли със противното лице
и всякакъв кумир и идол — тях оценявам колко
струват,
нито цент над истинската им цена,
като допускам някога че са живели и действали са
в своето време (те носеха храна на птици-
голищари,
които вече се издигат и летят сами, и пеят),*

приемам грубите божествени рисунки да ги изпълня
в себе си, да ги раздам след туй свободно всекиму —
на всеки мъж и всякоя жена, която среща,
откривам също тъй аз много във строителя,
издигащ къща,
поставям по-висока цел пред оногова, който е
с възпретнати ръкави, във ръцете с чука и длетото,
не възразявам на специални откровения,
считам димното валмо и космите на опакото на
ръката си
за толкоз любопитно нещо, колкото всяко
откровение,
момчетата с пожарникарски помпи, с възжените
стълби
за мен са не по-малки от боговете на
античните бойци
(аз чувам гласовете им през грохота на
разрушенията,
смуглите им членове се плъзват безопасно
по тънки овъглени пластове дърво, челата им
изплуват
бели и ненакърнени въвн от пламъците),
минавам край жената на механика със бебе на
гръдта си,
моля се за всеки, който е роден,
три коси във жетвата свистят във ред във дланите
на здрави ангели със ризите извадени върху
колана,
конярят със издадени напред зъби, със червеникави
коси
изкупва минали и идни грехове, продава каквото
има,
пътува пеш, за да наеме адвокат на брат си,
да седи до него, докато го съдят за подправка.
Каквото се изсипва, най-обилно се изсипва
върху тоз квадратен метър, дето е край мен

и въпреки това не го изпълва, насекомото никога не е
било
наполовината достатъчно обожествено,
сметта
в торището по е възхитителна, отколкото сме я
мечтали,
не значи нищо свръхестественото —
аз също чакам своето време за да стана нещо
свише,
ще дойде ден за мене, когато ще направя
толкова добро,
колкото най-съвършените и също тъй ще бъда сам
чудесен.
Във името на буците ми със живот! И аз ще съм
творец!
Ще се венчая днес и тук на сенките за скритата
утроба.

42.

Аз викам от тълпата,
гласът ми — пълнозвучен, извисяващ се и
окончателен.

Деца, елате, елате моите момчета и момичета,
жените ми, стопанки и добри познати,
изпълнителят сега доказва своя нерв,
той е завършил своята прелюдия на флейта.

Лесно писани и лесно взети с пръстите акорди —
аз чувствам барабанното трептене
във крешендото и вашия завършек.
Главата ми извъръща се върху врата ми, музика
гърми,
но не от орган, край мен са хора — не от моите
домашни.

Вечно твърдата нетънеща земя,

вечно пиещите и ядящите, възлизащото и
захождащото

слънце,

вечно въздухът и непрестанните вълни,
вечно аз и моят ближен, освежен и огрешен, реален,
вечно старият неизясним въпрос,
вечно този трън в пръстта, този дъх от трески и
от жажди,

вечно скритите подвиквания доде открием,
де хитрецът се е скрил и го извадиме навън,
вечно обич, вечно хълцащата влага на живота,
вечно превързаната кърпа под брадата,
вечно смъртната носилка.

С монети пред очите си сноват нагоре и надолу,
прехранват мозъка — да утолят глада в стомаха,
купуват си билети, вземат ги, продават ги, но
никога

на празника не ходят, мнозина се потят, орат,
косят и получават плява за заплата, няколко
безделника

ги притежават, искат вечно житото за себе
си.

Туй е градът, един от гражданите — аз,
каквото другите засяга, мен засяга — политиката,
войни,

пазари, вестници, училищен живот, кметът и
общинският

съвет, банките, тарифите, корабоплаването,
складовете, недвижимите имоти и движимите
имоти.

Дребни хорица, въртящи се наоколо с колосани яки и
фракове,

съзнавам аз какво са (положително не са мухи, ни
червеи!),

аз припознавам своите двойници, най-плоският
и най-повърхностният са безсмъртни като мен,
каквото

сторя или кажа, чака ги и тях, и всяка мисъл,
дето в мен се блъска, блъска се и в тях.

Аз знам във свършенство своя собствен егоизъм,
познавам своите всеядни стихове,
но аз не трябва въпреки това да намалявам
писането
и ще те накарам, който и да си, със мене да
растеш.

Таз моя песен е написана не с думите на рутината,
задава неочаквани въпроси и ги поставя по-отблизо.
Тоз отпечатан и подвързан том — а печатарят и
чирачето?

Добре сполучените фотографии —

а твоята жена или приятелка в твоите ръце?

Черният военен кораб, окован в желязо, мощните
оръдия

на кулите — а смелостта на капитана и на
инженерите?

Във къщите провизиите, съдовете и покъщината

—
а стопанинът, стопанката и погледът на
техните очи?

Небето горе — а тука следващият праг и там през
улицата?

Светци и мъдреци в историята — ти самият?

Проповеди, веруя и теологии — ами бездънният
човешки мозък?

А що е разумът? И що е любовта? И що животът?

43.

Не ви презирам, вас свещеници от всички времена,
от цялата земя, мойта вяра най-голяма е,

но и най-нищожната от всички, тя включва
древното,
но и модерното богослужене
и всичко между древност и модерност,
вярвам, че отново ще се върна на земята подир
пет-шест хиляди години, очаквам отговора от
оракула,
почитам боговете, поздравявам слънцето, правя си
фетиш
от първата скала или отломък, върши
заклинания
с бастуна в кръг от наредени пояси, помагам на
брамина
и ламата, додето чистят лампите на идолите,
танцувам във на улицата във фалически процесии,
пия мед от чашата, направена от череп,
почитам кастите и Ведите и гледам с уважение
Корана,
изкачвам се към мексикански храм с петна от
кръв
от каменните клинове и ножове, бия барабан от
змийска кожа,
приех Евангелието, приех и Този, дете бе
разпнат,
зная с положителност, че е божествен, коленича в
литургията
и ставам при молитвата на пуритана или
безропотно
стоя във храма, говоря гръмки думи и изричам
празни мисли
в кризи на безумие или пък чакам като мъртъв,
додето моят дух не ме пробуди, гледам към паважа
и полето
или встрани и от паважа, и полето,
спадам към спиралата на кръговете на кръга.

Една от центробежните или
центростремителните групи съм,
обръщам се, говоря като някой, който заминава
и оставя своите заръки. Обезсърчените,
съмняващите се,
тъжсащите, повърхностните, мрачните,
унилите,
ядосаните, притворните и атеистите — познавам
всички,
знам морето от мъчения, съмнения, и отчаяние.

Как пляска рибата! Как се извива бързо
като някаква светкавица във спазми, като плюе
кръв!

Живей във мир, окървавена риба на съмняващите се,
на мрачните унили, аз имам мястото си и до
тебе
както и до всеки друг, миналото тласък е за мен, за
теб
за всички — същият, каквото досега не е
опитано
остава след това за теб, за мен, за всички —
същото.

Не знам какво не е опитано, какво остава за след
туй,
но знам, че то ще се окаже също тъй достатъчно
за своето време, че няма да ни измени.

Всеки, който мине, е предвиден, всеки, който спира
е предвиден, не може никой да отбегне.

Не може да отбегне младият човек — умря и го
погребяха,
и нито младата жена — умря и я погребяха до
него,

и ни детето, дете гледаше през процепа
и след това се дръпна, и никой след това не го
видя,
и нито старецът, живял безцелно — той чувства
туй
с горчивина по-лоша и от жлъч, и нито оня
от старопиталището, туберкулирал от ракия
и безпорядъчен живот, и ни безбройните убити
и круширали, и нито цялата измет на човечеството,
и нито мрените, които плуват със отворени
уста,
та храната да се плъзне в тях, и нищо друго на
земята
или във древните гробове под земята,
и нищо в тия милиарди сфери, никой и от тия
милиарди,
които ги заселват, и нито настоящето
и нито най-нищожният отломък, който е известен.

44.

Време ми е себе си да обясня. Да се изправим на
крака!

Известното отхвърлям настрана, аз запокитвам и
мъжете,
и жените заедно със себе си самия в
неизвестното.

Часовникът показва миговете — но какво показва
Вечността?

Тъй ний сме изтозили трилиони зими и лета,
но трилиони са пред тях, пред трилионите са
трилиони.

Поражданията ни носеха богатства и
разнообразие,

*новите пораждания ще ни донесат богатства пак с
разнообразие.*

*Голямо не наричам аз едното, другото пък — малко,
това, което е изпълнило местото си
и периода си е равно на останалото.*

*Човечеството беше ли жестоко или ревниво спрямо
тебе,*

*братко мой и спрямо тебе, сестро моя?
Скъръбя за вас, не бяхте жестоки и ревниви спрямо
мен,*

*всички бяхте благородни, нямам право на
оплакване*

(какво аз имам общо със оплакването?).

*Аз връх съм на изпълнените се неща
и съд съм на нещата, дето ще настъпят.*

*Ходилата ми стъпиха върху едно от най-високите
стъпала,*

*на всякое стъпало сноп от векове и снопове
помежду стъпалата, под мене всичко както следва е
изходено,*

а аз все още се изкачвам и изкачвам.

*Възлизане и пак възлизане, зад мене призраци се
кланят*

*далече долу виждам първото огромно нищо,
зная, че съм бил и там, невидим чаках непрестанно,
спях сред летаргическа мъгла, изпълних свойто
време,*

не пострадах от зловонния карбоний.

Дълго бях в обятия, безкрайно дълго.

*Безкрайно се подготвяха за мен,
приятелски и верни, тез ръце, които ми помагаша.*

Люлееха ме кръговратите във люлката, гребяха и
гребяха
като весели лодкари, да ми направят път
звездите
се прибираха встрани от своите пръстени, изливаха
влияния,
за да следят това, което ще се случи с мен.

Преди да ме родила майка ми напътствали ме
поколения, зародишът ми никога не бил бездеен
и нямало какво да го подтисне.

За него небулозата събрала се в ядро,
безкрайно дългите и бавни пластове
се трупали един на друг да стъпи върху тях,
огромни всякакви растения били храната му.

Всички сили са били най-цялостно заети, за да ме
завършат.
Сега стоя ей тук със силния си дух!

45.

О, простор на младостта! Безкрайно тласканата
гъвкавост!
О, мъжество, о, равновесие и пълноценно, и
завършено!

Любовниците ми ме задушават, пъплят върху
устните ми,
плътно върху порите на кожата ми,
тълпят се покрай мен на улици, обществени места
и идват разсъблечени при мене нощем,
денем ме зоват „Ела!“ там от скалата над реката,
полюшват се и чуруликат над главата ми,
изричат името ми от лехи, лози, заплетени
шубраци,

озаряват всеки миг на мойто съществуване,
целуват моето тело с балсамови целувки,
безшумно ми подават шепи пълни със сърцата
си,
подават ми ги, за да станат мои.

О, старост, ти пред мене гордо се възправяш!
Добре дошла, неизразима нежност на умиращите
дни!

Всяко състояние разпространява себе си,
разпространява туй, което расне подир него и от
него.
И тъмното мълчание се разпространява като
всичко друго.

Отварям нощем люка си и гледам надалече греещи
системи,
и всичко, дете виждам, умножено е до там,
додето
мога да броя, до края на съвсем отдалечените
системи.

Все по-широко, по-широко се разпространяват,
вечно се разпространяват, отвъд и винаги
отвъд.

Който слънце има, свое слънце, послушно се върти
около него, със своите партньори то създава
група
с по-възвишен кръговрат, и по-големи множества ги
следват,
които правят петънца от най-големите сред
тях.

Няма спиране, и никога не може спиране да има,
ако и аз, и ти, и светове, и всичко под и върху

тяжната повърхност се превърне ей сега отново
в бледа някаква вълна, туй надали би имало
значение
в последна сметка, пак бихме стигнали, където сме
сега
и бихме сигурно отишли по-далеч и по-далеч.

Няколко квадрилона ери, няколко октилиона
от кубични левги, те не внасят никакъв хазарт
в пространството, не го изпълват с нетърпение,
те са частица само — всяко е частица.

И колкото далеч да стига твоят поглед,
остават безгранични широти
и колкото да си броил, остава пак неизчислимо
време.

Мойто рандеву е уговорено и то е сигурно,
Бог ще бъде там и ще ме чака да стигна там
завършен,
любимият ми, за когото съм изпълнен с нега, ще ме
чака там.

46.

Аз знам, че имам най-доброто време и
пространство,
знам, че никога не бях измерен, че няма никога да
бъда.

Поел съм вечно пътешествие (елате, чуйте всички!),
знаците ми са: палто за дъжд, добри обувки
и бастун, отсечен във леса, нито един от моите
приятели
не поляга на креслото ми, кресло аз нямам,
нямам църква и нямам философия, не водя никого
на масата, в библиотеката или на борсата,

но всеки мъж и всякоя жена от вас повеждам върху
хълма,

прегърнал съм те с лявата ръка през кръста,
а дясната ми сочи изгледи на континенти, оня път
пред нас

Ни аз, ни друг не може да измине пътя вместо тебе,
трябва да го минеш сам за своя сметка.

Не е далече, в твоя обсег е, може би си стъпил върху
него

с раждането си, но сам не знаеш туй,
може би минаваш всякъде, по суша и вода —
нарамвай сам вързопя си, мой сине, аз ще
нарамя

своя и да бързаме напред! Чудесни градове,
свободни нации ще стигнем както си вървим.

Ако отпаднеш, дай ми двата ни товара,
постави пестник на моя ханш,
като му дойде времето ще ми направиш същата
услуга,

защото като тръгнем вече няма отдих!

Днес пред съмване се качих върху хълма
да огледам облачния свод и казах на духа си:
„Когато с теб прегърнем тия сфери
и удоволствието, и познанието за нещата в
тях,

ще бъдем ли тогава преизпълнени с доволство?“

И моят дух ми каза: „Не! Ще изкачим
височините,
за да ги подминем и да продължим отвъд!“

Ти, впрочем, ми поставяш питання, аз те чувам,
отвърщам,
че не мога да отвърна, трябва да се справиш сам.

Седни за малко, сине мили,
това са тук бисквитите, хапни, това е млякото,
пийни,
но щом заспиш, ще те целуна за сбогуване
и ще отворя портата оттук през нея да
излезеш.

Достатъчно празнувал си презрени сънища,
сега измий си гурелите от очите,
ти трябва да привикнеш с блясъка на светлината
и със всеки миг от своето съществуване.

Дълго пляска нерешително покрай брега с дъска
за начинаещи в ръката, сега аз искам да, си смел
плувец,
скочи в средата на морето, появи се. направи ми
знак
с ръка, извикай, смеешком косите си тръсни.

47.

Аз съм учител на атлети,
тоз, който има по-широка гръд от мойта,
сам доказва ширината на гръдта ми,
най-много тачи този моя стил,
който е научил как под него да победи учителя.

Харесва ми това момче, което става мъж не с
външна помощ,
а по свое право, порочен по-добре — отколкото
изпълнен с добродетелите на конформизма и страха,
влюбен в своето момиче, добре цени парчето си
месо,
несподелената любов или пренебрежението го
раняват
по-дълбоко, отколкото ранява острието,
н ездата първокласен, във фехтовката, в
стрелбата,

в боравенето със платната, във песните,
във свирене на банджо, той предпочита белезите и
лицата,
издълбани с едра шарка пред всяка гладка кожа
и обгорените от слънцето пред тези, които са се
пазили.

Аз уча да странят от мен, но кой е този,
който може да страни от мен? Аз ще те
следвам,
който и да си, от този час насетне, думите ми
ще те гъделичкат във ушите, додето ти ги
разбереш.

Аз не разказвам тези работи за долар
или за да запълня времето, додето чакам
кораба.

(Ти говориш колкото и аз, аз твоя съм език, схванат
в твоята уста, започнал в моята да се
развързва.)

Заклевам се, че няма вече никога да заговоря
за любов и смърт във вътрешност на дом,
кълна се, няма вече да тълкувам себе си пред всички

—

пред тези само, дето са до мене на открито.

Ако ти искаш да ме разбереш, върви на
възвишенията
край брега, най-близкият комар е обяснение,
и капката или движението на вълната — ключът,
чукът,
веслото, ръчният трион потвърждават моите
думи.

Заклучените стаи в училищата не могат да
общуват с мен,

*грубияните и малките деца общуват с мене по-добре
от тях*

*Младият механик ми е твърде близък, той добре ме
знае,*

*дърварят, който взема брадвата си и гърнето
си —*

*той взима ме със себе си, ратаят, който във
полетата оре,*

*се чувства отлично при звука на моя глас,
със кораби, които опват своите платна и думите ми
опват*

*своите платна, отивам със рибарите,
моряците обичам.*

*Войникът на бивак или във марш е мой,
в нощта пред битката мнозина търсят ме и аз не
липсвам,*

*във тази, във тържествената нощ, последната им
може би,*

тез, дете ме познават искат да ме видят.

*Лицето ми се трие о лицето на ловеца, както той
лежи*

*под одеалото си сам, кочияшът, мислейки за
мен,*

*не мисли за подскачането на фургона, младата и
стара*

*майка ме разбират, момичето и възрастната
оставят настрана иглата и забравят де са, те
всички*

*искат да размислят върху туй, което аз им
казах.*

48.

Аз казвам, че душата не е повече от тялото,

аз казвам, тялото, то не е повече от туй, което е
душата,
че никой — нито Господ — не е по-велик от този,
който е самият себе си, че който мине двеста
метра
без симпатия, върви към своето погребение, облечен
във савана си, че ние с тебе без стотинка в
джоба
можем да закупим пика на света и че да хвърлиш
бегъл поглед и да покажеш бобено зърно
обърква мъдростта на всички времена, че няма
занятие,
в което младият човек, като го упражнява,
да не стане истински герой, че няма никъде тъй мек
предмет,
че да не става за главина на колелата на
Вселената,
и го казвам всекиму и на мъжа, и на жената: нека
душата
ти остане хладна и спокойна пред милионите
вселени.

Аз казвам на човечеството:
„Недейте любопитства по отношение на Бога!“,
защото аз самият, който проявявам любопитство
спрямо всичко, не проявявам спрямо Бога.
(Никакви войски от думи не могат
да изкажат колко съм във мир със Бога и
смъртта.)

Аз чувам и откривам Бог във всяка вещь и все така
аз не разбирам Бога ни най-малко и не разбирам
как тъй може друг да бъде по-чудесен от самия мен.

Защо да искам по-добре да виждам Бога, отколкото
го виждам в този ден? Аз виждам нещичко от
Бога

всеки час от тия двадесет и четири и всеки миг от тях.

*В лицата на мъжете и жените виждам Бог
и в мойто собствено лице във огледалото,
намирам аз послания на Бога пуснати на улицата
и всякое подписано с божественото име,
оставям ги където са, защото знам къде отивам,
подире ми ще дойдат други, точни винаги и
вечни.*

49.

*А колкото до тебе, смърт, и вий обятия на гибелта,
безсмислен опитът ви е да ме тревожите.*

*За свойта работа без всякакво отлагане пристига
акушерът,
виждам опитната му ръка като натиска, получава и
подкрепа,
отдръпвам се от прага на прекрасната податлива
врата
и отбелязвам изхода и облекчението, и спасението.
А колкото до тебе, труп, ти си отлична тор,
но туй не ме обижда, усещам аз дъха на бели
рози,
благоуханни и растящи, стигам аз до листната
уста,
стигам до полираната гръд на пъпеша.*

*А колкото до теб, живот, аз смятам, че си туй,
което е останало от много смърти.*

*(Аз несъмнено съм умирал вече
в десет хиляди живота преди туй.)*

*Слушам ви да шепнете над мен, звезди небесни,
слънца, треви върху гробове,
о, неспирни трансформации, о, благоволение,*

*ако ли вие нищо не изричате, то аз какво да
изрека?*

*От мътната вода, лежаща в есенния лес,
от месеца възхождащ в бездните на шепнещия
зрач,
о, дни и зрач, пръснете искриците си вие,
пръснете ги по тъмните стъбла, изгниващи в
калта,
пръснете ги върху невинното стенание на сухи
вейки.*

*Аз се възкачвам горе там на месеца, аз се възкачвам
от нощта, виждам призрачния блясък че е
отражение
на дневните лъчи и сам се вливам в здравето,
като тук идвам сам от изворите на голямото и
малкото.*

50.

*Има нещо в мен, не знам какво е то, но знам,
че в мене има нещо сгърчено и потно отначало,
спокойно и студено после, то става моето тело,
аз спя и спя задълго.*

*Не го познавам, няма име, то е слово неизречено,
не се намира в никой речник, израз, символ.
Кръжи около нещо повече от този свят,
около който аз кръжа, за него сътворението
е приятел, който със прегръдка те събужда.*

*Може би да мога нещо повече да кажа аз, Чертежи!
Застъпвам се за братята си и сестрите си.*

*Не виждате ли, мои братя и сестри?
Туй не е хаос или смърт това е единство, форма,
план,*

това е вечният живот — това е щастие.

51.

*Минало и настояще вехнат — напълних ги, изпразних ги
и продължавам аз да пълня следващата пукнатина в
бъдещето.*

*Ей ти, слушателю! Какво не искаш ти да споделиш
със мен?*

*Гледай ме в лицето, аз поемам мирисите
на прокрадващата се край мене вечер.
(Честно говори, не чува никой, аз ще остана само
още миг!)*

*Дали противореча на себе си самия?
(Обширен съм, съдържам множествата.)*

*Съсредоточавам се на тези, дето са наблизо,
и ги чакам на самия праг.*

*Кой е приключил дневния си труд?
Кой скоро ще приключи своята вечеря?
Кой иска да се поразходи с мен?*

*Ще заговориш ли преди да съм си тръгнал?
Или казваш, че е твърде късно?*

52.

*Петнистият сокол се спуска и ме обвинява,
оплаква се от мойто дрънкане и мойто шляене.*

*Аз също не бидох опитомен, аз също съм непреводим,
надавам своя варварски и гърлен вик
над покривите на света.*

Последният отблясък на деня стои заради мен,
той хвърля моето подобие при другите —
и верен като всичко друго в тази сенчеста
пустиня
ме гали във мъглата и във здрача.

Потеглям като въздуха и кимам с белите си кичури
на бягащото слънце, разливам своята плът
в спирали и я оставям да тече в разкъсаните зъбци.

Завещавам себе си на почвата, за да израсна
от любимата ми пролетна трева, ако ти
трябва
погледни отдолу на подметките на твоите обувки.

Ти трудно ще узнаеш кой съм аз и какво
възнамерявам
и въпреки това ще бъда твойто здраве,
и ще филтрирам, ще пречиствам твойта кръв.

Като препуснеш веднага да ме намериш, не губи
кураж,
изгубиш ли ме на едно място, търси на друго,
аз някъде съм спрял да те дочакам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.